

Gyermekek tanítása

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 6:6-7; Zsoltár 127:3-5; Máté 18:1-6, 10-14; Márk 10:13-16; Lukács 2:40-52

„És mondanak néki: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus pedig monda nekik: Hallom. Sohasem olvastatok-é: A gyermekek és csecsemők szája által szerzettél dicsőséget” (Mt 21:16)?

Miközben lelkesen prédikálunk a világnak és minden nép tagjai között igyekszünk tanítvánnyá tenni az embereket, nem szabad megfeledkeznünk egy hatalmas csoportról, a gyerekekről!

A kereszténység körében végzett, a gyerekekkel és a fiatalokkal foglalkozó tanulmányok sok mindenben eltérnek egymástól, viszont felekezeti közti különbség nélkül egy dolog mindenütt kitűnik: a keresztények többsége viszonylag fiatal korban kötelezi el magát Krisztus mellett. A megtérés kisebb arányú a népesség idősebb rétegeiben. Ezt a tényt sok gyülekezetünk szemlátomást figyelmen kívül hagyja az evangelizációs tervezés idején, ugyanis forrásaik túlnyomó többségét a felnőtt lakosság elérésére fordítja. Krisztus legelső tanítványainál is azt látjuk, hogy nem tartották fontosnak a gyermekek között végzett szolgálatot. Jézus fellépett az ilyen hozzáállás ellen, és teret engedett a gyerekeknek, sőt, elsődlegességet biztosított nekik.

Éppen ezért nekünk is ezt kell tennünk!

A HÉBER GYERMEKEK JOBB HELYZETE

A héber gyerekek a környező országokban élő ókori népek gyermekeihez képest különösen jó bánásmódban részesültek. Számos kultúrában bevett szokás volt a gyermekáldozat, az istenek kegye elnyerésének eszközeként. Más különben az értéküket gyakran annak alapján határozták meg, hogy milyen gazdasági hasznuk lehet a társadalomban. A felnőttek világával való kapcsolatukat a munkavégzésük hozama, nem pedig belső, valódi értékük határozta meg. Fájdalmas kijelenteni, de az ilyen hozzáállásnak több eleme a mai világban is fellelhető, kiváltképp az anyagi haszon vonatkozásában. Méltán közeleg már a harag napja!

Izrael hitehagyása természetesen hatott arra is, ahogyan a társadalom a gyerekekhez viszonyult. Manassét az indította saját fiai feláldozására, hogy kacérkodott a boszorkánysággal és más népek kultuszaival (2Krón 33:6). Persze Manassé uralkodási ideje kivételnek számított, nem ez volt az általános. A jobb lelkületű vezetés idején az izraeliták nagy becsben tartották gyermekeiket.

5Móz 6:6-7, Zsolt 127:3-5, 128:3-6 és Jer 7:31 versei szerint hogyan tekint Isten a gyermekekre? A Szentírás helyes értelmezése hogyan befolyásolja a gyerekekhez való viszonyunkat?

A tanítás, az elsőszülöttségi jog és számos egyéb, a társadalomban bevett gyakorlat mutatja, hogy az ókori héber kultúra mennyire értékelte a gyerekeket. Nem meglepő, hogy Krisztus még tovább javította, új dimenzióba emelte helyzetüket, ami a környező népekhez viszonyítva amúgy is kedvezőnek számított. Soha nem szabad megfélemedoznünk arról, hogy ők is emberek, Krisztus pedig kortól függetlenül minden emberért meghalt.

Felfoghatatlan, hogy vannak olyan gonosz, romlott, aljas emberek, akik bántalmazzák a gyerekeket, akár idegeneket, akár a sajátjukat. Mi mit tehetünk azért, hogy a köreinken belül a lehető legjobban szeressük, védelmezzük és viseljük gondját a kicsiknek?

JÉZUS GYERMEKKORA

Ha Jézus felnőttként, a gyermekkort kihagyva érkezik a földre, kérdéses lehetett volna, hogy jól viszonyul a gyerekekhez, azonban úgy nőtt fel, ahogy a gyerekeknek kell, a fejlődés és felnőtté válás folyamatában egyetlen szakaszt sem kihagyva. Megérti a tinédzserek kísértéseit. Tapasztalta a gyermekkor védtelenségét és bizonytalanságait. Krisztus is találkozott olyan nehézségekkel, amilyenekkel minden gyerek szembe találja magát a saját viszonyai között. Abban is a Megváltó emberi természetének valósága mutatkozott meg, méghozzá jelentős módon, hogy volt gyermekkora.

Mit tanít Lk 2:40-52 szakasza Jézus gyermekkoráról?

„A zsidóknál a tizenkettedik életév volt a választóvonal a gyermekkor és az ifjúkor között. Amikor egy héber fiú betöltötte ezt az életkort, a törvény fiának és Isten fiának nevezték. Különleges lehetőségeket kapott a vallásos oktatásra, és elvárták tőle, hogy részt vegyen a szent ünnepeken és szertartásokon. Ennek a szokásnak megfelelően látogatott el a gyermek-Jézus húsvétkor Jeruzsálembe” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó. 55. o.).

Az idézett bibliaszövegek szerint Jézus bölcsességre tett szert. Isten kegyelme áradt rá. Már akkor is mély igeismeretről, bölcsességről tett bizonyosságot, amikor kisfiúként elment a páskaünnepre a templomba. A rabbikat kifejezetten lenyűgözte kérdéseivel és feleleteivel.

Isten valószínűleg felhasznált számos gyermekkori tapasztalatot is arra, hogy formálja Jézus kedves, hibátlan jellemét. Neveltetésének alapjához bizonyára hozzájárult a szerető szülők odafigyelése, az ácsmesterség elsajátításával járó fegyelem, a Szentírás rendszeres tanulmányozása, valamint kapcsolata Názáret lakóival. Más szóval, Jézus különleges gyermek volt, de Ő is volt gyermek, mint ahogy mi mindannyian.

„A gyermek-Jézus nem járt a zsinagóga-iskolákba. Édesanyja volt első földi tanítója. Az ő ajkáról és a prófétai tekercekből tanult a mennyei dolgokról. Most, anyja ölében pontosan azokat a szavakat hallotta, amelyeket Ő maga mondott Mózes által Izraelnek” (i. m. 49. o.). Vezessük még tovább ezt a különös gondolatot, beszéljük meg, hogy mi minden következik belőle! Mit tudhatunk meg így Krisztus emberi természetéről?

GYERMEKEK MEGGYÓGYÍTÁSA

Olvassuk el Mt 9:18-26, Mk 7:24-30, Lk 9:37-43 és Jn 4:46-54 verseit! Kinek a gyermekeit gyógyította meg, ill. támasztotta fel Jézus? Körülményeikben mi volt hasonló? Milyen különbségeket lehet találni? Milyen tanulságokat fedezünk fel ezekben a leírásokban, amelyek ma a segítségünkre lehetnek?

E történetek feltűnő hasonlósága az, hogy kétségbeesett szülők keresték fel Jézust, gyermekük számára segítséget kérve. Ugyan melyik szülő ne érezné át a helyzetüket? Ki az, aki szülőként nem érzett fájdalmat, kínt, félelmet vagy kétségbeesett rémületet, amikor gyermeke súlyosan megbetegedett vagy talán a halál szélére került? Aki már átélt ilyesmit, ezt a helyzetet tartja a legszörnyűbbnek.

Noha Jézus nem volt apa, emberként átérezte a szülők helyzetét és meggyógyította a gyerekeket. Mindegyik esetben megtörtént a gyógyulás. Senkit nem utasított el. Ez világosan bemutatta nemcsak a szülők, de a gyermekek iránti szeretetét is.

Természetesen ez elvezet egy sereg más kérdéshez, olyan esetekkel kapcsolatban, amikor imádkozó és könyörgő szülők fordulnak Jézushoz, gyermekeik azonban nem gyógyulnak meg. Talán nincs is szomorúbb annál, mint amikor gyermekeket kell eltemetni. A halált jobban el tudjuk fogadni az idősebbek esetében. Az ember szíve még inkább belesajdul, ha megfordul a „rend”, és szülők gyászolják halott gyermekeiket. Ilyen temetéseken szinte minden apában és anyában felmerül a kérdés: „És ha most én állnék ott?”

Éppen olyan fájdalmas a tényleges halál miatti gyász, mint az, ha a lelki hanyatlást kell végignézni. Hány és hány szülő gyótródik, mert gyermeke a kábítószer, a pornográfia hálójába keveredett vagy tizenévesen minden iránt elveszítette az érdeklődését! Ám a szenvedések közben meg kell tanulnunk bízni az Úrban, a jóságában és a szeretetében, még akkor is, ha nem olyan jól végződnek a dolgok, mint a fentebb felsorolt bibliai történetekben! Ellen G. White, a prófétet két gyermekét temette el. A földi élet kegyetlen, Istenünk azonban a szeretet Istene, és fontos, hogy ebbe az igazságba kapaszkodjunk, történjék bármi!

SZIGORÚ FIGYELMEZTETÉS

Elemezzük Mt 11:25-26, 18:1-6 és 10-14 verseit! Mit tanulhatunk ezekből a történetekből, nemcsak a gyerekekkel kapcsolatban, hanem általában a hitről? Gondolkodjunk el arról is, hogy milyen komoly volt Jézus intése! Miért remegtetők a szavai?

Országáról beszélve Jézus gyakran utalt a gyerekek jellegzetes lelki tisztaságára. A gyermeki őszinteség, alázat, ráhagyatkozás és ártatlanság jól bemutatja a keresztény élet lényegét. Hitéletünkben ilyen egyszerűségre és bizalomra törekedjünk!

A tanítványok képzése során ma még egy dolgot meg kell tanulnunk: nem kell a gyerekeknek soha leszokni a gyermeki ráhagyatkozásról! A megfelelő tanítás mellett felnőttkorban is megőrizhetjük ártatlan bizakodásunkat. Miközben a kicsik egyre érettebbé válnak és felnőnek, hozzánk hasonlóan természetes módon megkérdőjeleznek dolgokat, lesznek küzdelmeik és kételyeik, olyan kérdéseik, amelyekre nem találnak feleletet. A gyermeki hit azonban sosem válik divatjamúlttá! A szülőknek vagy általában a felnőtteknek mindent meg kell tenni, hogy megalapozzuk bennük Isten és az isteni szeretet ismeretét! Ennek pedig az a legjobb módja, ha az életünkkel, a kedvességünkkel, a jószágunkkal és a törődésünkkel mutatjuk be ezt a szeretetet. Prédikálhatunk és beszélhetünk, amennyit csak akarunk, végeredményben azonban a gyerekek esetében is az a tanítvánnyá tétel legjobb módja, mint a felnőtteknél, ha az életünkben Isten szeretete mutatkozik meg.

Viszont vérfagyasztó, rettenetes még a gondolata is annak, hogy a gyerekek ellen elkövetett bűncselekmények miatt, kiváltképp, ha egyházi rendezvények égisze alatt történik ilyesmi, egyszer és mindenkorra megrendülhet kicsinyek, fiatalok bizalma az egyházban, sőt gyakran az egyház Istenében is! *Bizonyára* iszonyatos haragra számíthat, aki ezen a téren bármi rosszat művel vagy védelmébe veszi az elkövetőt! Krisztus és üzenete hitet, bizalmat ébreszt. Hogyan is merészelhetne egy emberi szervezet visszaélni a gyermeki bizalommal akár csak úgy, hogy nem őröködik elég éberen?

Mit tesz a gyülekezetünk nemcsak a gyerekek neveléséért, hanem azért is, hogy minden szempontból a legnagyobb védelmet biztosítsa a kisebbeknek? Mit értett Jézus azon, hogy „*az ő angyalok a mennyekben mindenkor látják az én mennyei Atyám orcáját*” (Mt 18:10)? Miért kell remegve gondolnia erre azoknak, akik bármilyen módon is bántják a gyerekeket?

január 23.

„ENGEDJÉTEK HOZZÁM JÖNNI A GYERMEKEKET”

Krisztus magához fogadta a gyerekeket. Hogyan segítette ezzel, hogy elfogadják Őt (Mk 10:13-16)? Hogyan értsük a tanítványainak szóló feddését? Mi a tanulság ebből a történetből? Hogyan kell tehát a gyerekekhez viszonyulni?

Krisztus tanítványai kétségkívül jót akartak, de nem volt igazuk. Úgy gondolták, hogy Jézus értékes idejét védik; biztosítani akarták, hogy a „fontosabb” dolgokra is maradjon ereje. Mennyire félreértették, amit a Mester tőlük várt!

Képzeld el, amint a szigorú felnőttek megpróbálják elzavarni a gyerekeket, de a szerető, gondoskodó Jézus átkarolja őket! Nem csoda, hogy szaladtak hozzá! Remek példa ez a történet arra, hogyan kell a gyerekekkel bánni azoknak, akik állítólag tanítványokat akarnak vezetni Krisztushoz!

„Jézus az eléhozott gyermekekben kegyelmének örököszeit, országának polgárait látta – férfiakat és nőket –, akik közül egyesek mártíromságot vállalnak majd érte. Tudta, hogy ezek a gyermekek hallgatnak rá, jóval készségesebben fogadják el Megmentőjüknek, mint sok világias bölcs, keményszívű felnőtt. Tanításkor leereszkedett hozzájuk. A menny Uralkodója nem tartotta méltóságán alulinak, hogy kérdéseikre válaszoljon, s fontos tanításait gyermeki fel-fogóképességük szintjére egyszerűsítse. Elültette agyukba az igazság magvait, melyek majd évek múltán kikelnek, s az örök életre teremnek gyümölcsöket” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó. 432. o.).

Gyakran találkozhatunk felnőttekkel, akik rengeteg fájdalmat, küzdelmet éltek át a gyerekkorukban történetek miatt. Ezek szerint tehát miért olyan fontos gyengédséggel, óvatosan, imádkozva és szeretettel bánni a gyerekekkel?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó. „Jézus megáldja a gyermekeket” c. fejezet, 431-435. o.; „A templom ismételt megtisztítása” c. fejezetből 497. o.; *Előtted az élet. Nevelés*. Budapest, 1992, Advent Kiadó. „Bibliatanítás és tanulmányozás” c. fejezetből 184-185. o.

„Ma is igaz, hogy a gyerekek a legfogékonyabbak az evangélium tanításai iránt, szívük megnyílik az isteni befolyás előtt, s elég erős a kapott leckék megőrzésére. A kisgyermek a keresztyénné válhat, és koruknak megfelelő tapasztalatokra tehet szert. Lelki nevelést kell nekik nyújtani, a szülőknek mindent meg kell tenniük, hogy jellemük Krisztus hasonlatosságára formálódjék.

Az apák és anyák az Úr családjának fiatalabb tagjaiként tekintsek gyermekeiket, akiknek nevelését a menny rájuk bízta. Amit mi tanulunk Krisztustól, azt tovább kell adnunk gyermekeinknek. Ahogyan zsenge elméjük felfogása tágu, apránként tárjuk fel nekik a mennyi igazságok szépségét” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó. 432-433. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Mi lehet a magyarázata annak, hogy sokan inkább fiatalabb korokban fogadják el Krisztust, nem idősebben? Némelyek szerint azért, mert a gyerekek túlságosan naivak, nem tudnak még eleget ahhoz, hogy átlássák: butaság, amit tesznek. Ám az is lehet, hogy még nem merevítette meg őket annyira a cinizmus és a kétkedés, mint sok felnőtt! Vagyis ártatlanságuk és nyitottságuk miatt a Szentlélek jobban tud hatni rájuk. Beszéljünk még erről!
2. Mit tehetnek ma a gyülekezetek azért, hogy mind inkább úgy forduljanak a gyerekekhez, mint Krisztus? Mit tehet minden egyes tag azért, hogy barátságosabb legyen azokkal a fiatalokkal is, akik szélsőséges divatirányzatokkal, szokatlan zenei ízléssel, sőt néha meghökkenítő viselkedéssel kísérleteznek? Hogyan lehetne a gyülekezet energikusabb, hogy vonzó legyen a fiatalok számára?
3. A gyakorlatban mivel készülhetnek fel a tagok, hogy segítségére legyenek az érdeklődő fiataloknak, akik szeretnének megkeresztelkedni, átadni az életüket Krisztusnak?
4. Beszéljünk még azokról a gyermeki tulajdonságokról, amelyek miatt mondta ezt Jézus: „*ha meg nem tértek és olyanok nem leszek mint a kisgyermek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába*” (Mt 18:3)! Mit jelent ez? És mit nem jelent?

TÚRMEZEI ERZSÉBET: „ISTEN SZERETET”

A mandulaszemű kislány rámmosolygott,
mondjam magyarul: Isten szeretet!
Elmondtam, s ő minden magyar szót
külön ízlelgetett.

Aztán a maga távoli nyelvén
ő is elmondta ugyanezt nekem,
s találkoztunk Isten szeretetében,
mint csodálatos, boldog szigeten.

Idegen országban jártunk,
hazánktól távol mind a ketten,
de egy testvérré váltunk
akkor egy szeretetben.

Emlékét messzeség el nem mosta.
Küldöm most, mint üzenetet.
Vigye feléje imádságposta
határokon át: Isten szeretet!